

A Győri Ítéltábla a Takácsné dr. Piukovics Márta ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Bujáky Éva ügyvéd által képviselt **I.r. és II.r. alperesek** ellen kölcsön megfizetése iránti ügyében a Veszprémi Törvényszék 2012. november 30. napján meghozott 1.P.20.785/2011/32. számú ítélete ellen az alperesek által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2013. október 17. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I.r.-II.r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 150.000 (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az I.r.-II.r. alperes egyetemlegesen köteles megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 527.200 Ft (Ötszázhuszonhétezer-kettőszáz) feljegyzett fellebbezési illetéket, a felperes pedig 11.600 (Tizenegyezerhatszáz) Ft feljegyzett csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Felperes módosított keresetében 40.619.510 Ft kölcsön és annak járulékai, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az I.-II. r. alperest, arra alapítottn, hogy számos esetben adott kölcsönt az alpereseknek, melyet azok a kölcsönök lejáratára, illetve felszólítás ellenére sem fizettek vissza.

Eredetileg csupán a 2006. április 19-én **"A"-tól** kölcsönvett, de az alpereseknek továbbadott 2.500.000 Ft és járulékai iránt terjesztette elő keresetét, majd azt felemelte 21.839.510,-Ft és járulékai megfizetése iránt. E keresetmódosításból 9.039.510 Ft-ot arra alapítottan igényelt, hogy 2004. március 29. napján a **"B"** Takarékszövetkezettől 8.500.000 Ft kölcsönt vett fel, melyből 6.000.000 Ft-ot átadott át az alpereseknek, olyan szóbeli megállapodás alapján, hogy az átadott összeg és a felvett pénzügyi kölcsön arányában az alperesek kötelesek a törlesztő részletek megfizetésére. E kötelezettségüknek az alperesek nem tettek eleget, így a pénzügyi intézetnek visszafizetett 12.807.467 Ft-ból - a fenti arány szerint számítva - 9.039.510 Ft-ot kötelesek megtéríteni. További 6.000.000,-Ft iránti igényt arra alapított, hogy 2005. január 18. napján az alperesek érdekében kötött kölcsönszerződést **"C"-vel**, melyet valójában az alperesek voltak kötelesek visszafizetni, 4.300.000 Ft-ot pedig 2003. év elején saját forrásból adott az alpereseknek.

Második keresetmódosításában további kölcsönügyletekre terjesztette ki keresetét (1-10. sorszám alatt jelölt kölcsönszerződések) melyek alapján 15.340.000 Ft-tal és 50.000,-Ft lejárt ügyleti kamattal, majd harmadik keresetmódosítása folytán (11-22. sorszám alatt jelölt kölcsönszerződések és a **"G"** részére visszafizetett összeg címén) 3.390.000 Ft-tal felemelte keresetét, összesen 40.619.510,-Ft visszafizetését igényelve.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérték.

Ellenkérelmük indokaként arra hivatkoztak, hogy a **"C"** és a **"A"** féle kölcsönök közvetlenül a kötelezettje a felperes, így keresetjogi joga velük szemben nincsen. A **"C"** féle kölcsön összege amúgy sem 6.000.000 Ft, hanem csupán 2.000.000 - 2.500.000 Ft volt, melyet a felperesen keresztül vissza is fizettek. A **"B"** Takarékszövetkezettől felvett hitelből nem részesültek.

A külsővati ingatlanuk 2006 novemberében történő értékesítése alkalmával a tehermentesítés után fennmaradó 45.666,- euro vételármaradványt átadták felperes részére, mellyel rendezték a 7. sorszám alatti (2.500.000 Ft összegű) és a 10. sorszám alatti (300.000 Ft összegű) kölcsönt, továbbá a 11-22. sorszám alatti (együttesen 3.090.000 Ft összegű) kölcsöntartozást. A per tárgyát képező többi kölcsönszerződés kapcsán arra hivatkoztak, hogy azok megfizetésére a felperes nem szólította fel őket, így azok elévültek. Hivatkoztak arra is, hogy a szerződésekben kikötött kamat uzsorás jellegű volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a 7, 9, 11-22.számú kölcsönök visszafizetése címén kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 6.590.000 Ft-ot, s abból 2.500.000 Ft tőke után 2005. február hó 1. napjától 2007. január 31. napjáig havi 3 %-os kamatot, 2007. február hó 1. napjától a kifizetés napjáig pedig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatot, 1.000.000 Ft tőke után 2012. február hó 5. napjától, 3.090.000 Ft tőke után 2012. április 17. napjától a mindenkor késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatot. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest az alperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 690.880 Ft perköltség megfizetésére. Kötelezte a felperest 756.000 Ft, az alpereseket egymás között egyetemlegesen 144.000 Ft feljegyzett illeték, külön felhívás alapján az állam javára történő megfizetésére.

Ítéletében tényállásként állapította meg, hogy a pulykatenyéztéssel foglalkozó alperesek az 1990-es évek közepétől ügyfelei voltak az ügyvéd foglalkozású felperesnek, és a jogi természetű ügyek ellátása mellett a felperes számos esetben nyújtott kölcsönt az alpereseknek az alábbi feltételekkel:

1. A 2002. április 10-én kelt szerződéssel 1.500.000 Ft-ot havi 4 %-os mértékű kamatra 2002. szeptember 30-i lejáráttal. Az alperesek a kamatot október 31-ig megfizették, ezt követően további teljesítést nem eszközöltek.
2. A 2002. október 22-én kelt szerződéssel 2.000.000 Ft-ot havi 5 %-os kamatra 2002. december 23-i lejáráttal.
3. A 2002. november 4-én kelt szerződéssel 500.000 Ft-ot havi 5 %-os kamatra 2002. december 31-i lejáráttal.
4. A 2004. július 2-án kelt szerződéssel 1.000.000 Ft-ot 2004. augusztus 1-jei lejáráttal azzal, hogy a kölcsönösszeg után 50.000 Ft kamatot voltak kötelesek fizetni az alperesek.
5. A 2004. augusztus 3-án 540.000 Ft-ot 2004. augusztus 31-i lejáráttal.
6. A 2005. január 24-én kelt szerződés 5.000.000 Ft-ot havi 3,5 % kamatra 2005. május 20-i lejáráttal.

7. A 2005. február 1-jén kelt szerződéssel 2.500.000 Ft-ot havi 3 %-os kamatra 2007. január 31-i lejáratl.
8. 2005. április 21-én kelt szerződéssel 1.000.000 Ft-ot havi 3 %-os kamatra 2006. április 21-i lejáratl.
9. A 2005. április 28-án kelt szerződéssel 1.000.000 Ft-ot határozatlan időre.
10. 2005. július 20-án 300.000 Ft-ot 2005. július 31-i lejáratl.
11. 2006. január 7-én 300.000 Ft-ot határozatlan időre.
12. 2006. január 13-án 200.000 Ft-ot határozatlan időre.
13. 2006. január 18-án 300.000 Ft-ot határozatlan időre.
14. 2006. január 26-án 200.000 Ft-ot határozatlan időre.
15. 2006. február 23-án 500.000 Ft-ot határozatlan időre.
16. 2006. április 18-án 100.000 Ft-ot határozatlan időre.
17. 2006. május 5-én 70.000 Ft-ot határozatlan időre.
18. 2006. május 19-én 80.000 Ft-ot határozatlan időre.
19. 2006. június 18-án 600.000 Ft-ot határozatlan időre.
20. 2006. szeptember 11-én 340.000 Ft-ot határozatlan időre.
21. 2006. szeptember 29-én 200.000 Ft-ot határozatlan időre.
22. 2007. június 6-án 200.000 Ft-ot határozatlan időre.

A fentiek szerinti, számozott kölcsönökön túlmenően tényállásként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2005. január 18-án "C" nyújtott 6.000.000 Ft kölcsönt, havi 2,5 % kamatra adósként a szerződésben a felperest szerepeltetve, de ténylegesen alpereseknek 1,5 éves lejáratl idő mellett. E kölcsön biztosítékaként az alperesek tulajdonában álló külsővati 302 helyrajzi szám alatt felvett ingatlanra a kölcsön és járulékl erejéig "C" javára jelzálogjogot is alapítottak, valamint az alperesek tulajdonában álló "D". Bt is

vételi jogot engedett "C" javára a gazdasági társaság tulajdonát képező nagypirít 035/2 helyrajzi szám alatt felvett ingatlanra vonatkozóan.

Megállapította, hogy a felperes 2004. március 29. napján a "B" Takarékszövetkezettől 2009. április elsejei lejáráttal 8.500.000 Ft kölcsönt vett fel, illetve egy 2006. április 19-én kelt szerződés alapján 2.500.000 Ft-ot kapott kölcsön a perben nem álló "A"-tól havi 3 %-os kamatra 2006. június 30-i lejáráttal.

Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a fentieken túlmenően is létrejöttek kölcsönszerződések a felek között, melyeket az alperesek teljesítettek.

Rögzítette, hogy a felperes 2008. március 31., 2008. augusztus 26. és 2010. január 20., valamint 2010. május 4. és 2010. december 17. napján kelt leveleiben jogi lépések kilátásba helyezése mellett igényelte az alperesek tartozásának összeszámolását, illetve tartozás elismerő nyilatkozat aláírását, megállapítandó hogy a tizenegynéhány éves együttműködésnek mi a pénzügyi egyenlege.

Tényként állapította meg, hogy az alperesek nem fizették vissza a felperesnek a 2005. február hó 1. napján kelt (7. számú szerződés) 2007. január 31-i lejáráttal felvett 2.500.000 Ft kölcsönt, valamint a határozatlan időre létrejött (9. számú) 1.000.000,-Ft összegű és a 11-22. számú kölcsönszerződésekből eredő összesen 3.090.000,-Ft összegű tartozást.

Ítélete jogi indokolásában elsődlegesen az alperesek elévülési kifogását vizsgálta, s megállapította, hogy az 1-8., valamint a 10. sorszámú szerződések tekintetében a követelés esedékessége több mint öt évvel azelőtt bekövetkezett, hogy a felperes 2012. január 20-án benyújtott előkészítő iratában az e szerződésekre alapított keresetét előterjesztette volna. Az esedékességtől a kereset benyújtásáig eltelt időszakban az elévülést megszakító jogi tény nem következett be, a felperesi felszólító levelek az elévülést nem szakították meg, azokból ugyanis nem állapítható meg, hogy milyen ügyletből, mikor keletkezett, milyen összegű követelés képezi a levél tárgyát.

Utalt arra, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a "B" Takarékszövetkezettől felvett kölcsön nagyobb részét, illetve a "A"-tól felvett összeget továbbkölcsönözte az alpereseknek, továbbá azt sem, hogy saját forrásból 2003. év elején 4.300.000 Ft kölcsönt nyújtott volna. "A" ugyanis tanúvallomásában a felperest tekintette a kölcsön adósának, ezzel

megerősítette a szerződés tartalmát, míg a más két kölcsön vonatkozásában a felperes semmilyen bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A "C" féle kölcsön kapcsán akként foglalt állást, hogy az írásba foglalt kölcsönszerződés mely szerint a kölcsön adósa a felperes volt, és az alperesek csupán a kölcsön biztosítékát nyújtották színlelt szerződés, a leplezett szerződés szerint pedig valójában a kölcsönvevők az alperesek voltak. Emiatt az alperesektől teljesítést nem a felperes, hanem "C" követelhet, a felperes saját személyében történő kötelezettségvállalása pedig kezességnek minősül, mely alapján a hitelező részére történő teljesítés igazolása hiányában megtérítési igényel sem léphet fel.

A 7., 9. és 11-22. számú szerződések vonatkozásában az alperesek azon hivatkozásukat nem tudták igazolni, hogy az e szerződésekből eredő tartozást a külsővati ingatlan értékesítése időpontjában kiegyenlítették. Értékelte, hogy az ingatlan értékesítésében közreműködő "E" ügyvéd tanúvallomása nem támasztotta alá az alperesek előadását a tekintetben, hogy a tehermentesítést követően fennmaradó vételár a felpereshez került volna, s ez a tanú által utóbb a bíróságnak megküldött iratok fényében sem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, emiatt a 7., 9., 11-22. számú szerződésben foglalt tőketartozás megfizetésére kötelezte az alpereseket.

A felperes ügyleti és késedelmi kamat iránti igényét csak a 7. számú szerződés vonatkozásában találta megalapozottnak. Az alperesek Ptk. 202. §-ára alapított érvénytelenségi kifogását alaptalannak találta. Utalt arra, hogy bár a szerződéses kamat a 7. sz. szerződés vonatkozásában a jegybanki alapkamatnak mintegy négyszerese, azonban pusztán az ügyleti kamat mértéke nem teszi uzsorás jellegűvé a szerződést. A felek viszonylatában kialakult évek óta tartó hitelezési kapcsolat keretében az alperesek számára előnyös volt a felperessel kötött ügyletek által biztosított gyorsaság, rugalmasság, a változó futamidő, illetve az hogy személyi és dologi biztosítékot nem kellett nyújtani. Mindez kompenzálta azt a hátrányt, hogy a felperestől származó kölcsönök ügyleti kamatterhe hozzávetőlegesen a pénzintézetek által nyújtott kölcsönök kamatterhének a duplája volt.

A 9., valamint a 11-22. számú határozatlan időre nyújtott kölcsönök vonatkozásában az elévülés megszakadása kapcsán már értékelt felszólításokat - a szükséges tartalmi kellékek hiányában - nem tekintette sem a kölcsönök felmondásának, sem a kölcsönösszeg visszafizetésére irányuló felszólításnak, azonban akként foglalt állást, hogy a felperes kereseti kérelme ez utóbbinak megfelel. A felperes keresetét a 9. számú kölcsön tekintetében 2012. január 20. napján, míg a 11-22. számú kölcsönök vonatkozásában

2012. árpilis 4. napján terjesztette elő, mely két időponthoz számítandó a Ptk. 526. § /1/ bekezdése szerinti 15 napos felmondási határidő, s az ezt követő naptól kötelesek az alperesek a Ptk. 301. § /1/ bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

A "G" részére megfizetett 300.000 Ft-os tartozás vonatkozásában a felperes saját határidőnaplójának bejegyzésén túlmenően érdemi tényállítást nem tett, bizonyítékot nem csatolt, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, így nem volt megállapítható, hogy az állítólagos teljesítés milyen jogügylet keretében történt.

A perköltségről a Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján 40.619.510 Ft pertárgyérték alapulvételével és a felperesre terhesbb 16 % - 84%-os pernyertesség alapulvétele mellett határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben fenntartva az elsőfokú eljárás során előterjesztett előadásukat az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesi kereset elutasítását kérték.

A fellebbezésükben kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy a peres felek ügyvéd-ügyfél jogviszonyban álltak egymással, amikor a felperes kölcsönöket nyújtott és szervezett az alperesek számára. Mint ügyvéd a felperes szigorú szakmai szabályok alatt áll, ennek ellenére nem készített teljes bizonyító erejű magánokiratot sem a kölcsönadásról, sem a visszafizetésről. A per folyamán alperesi kérdésre sem volt hajlandó válaszolni arra, hogy az alperesek mikor és milyen mértékben adták meg tartozásukat, emiatt szükség lett volna arra, hogy a bíróság egy teljes körű elszámolást vegyen figyelembe. Álláspontjuk szerint a felperes által csatolt okiratok csak akkor bírtak volna bizonyító erővel, ha nemcsak azt vizsgálja a bíróság, hogy mit kértek kölcsön állítólag az alperesek, hanem azt is, hogy mit adtak vissza.

Az alperesek egyszerű emberek, mégis kizárólag az alperesek terhére értékelte az elsőfokú bíróság az - üzleti tisztesség, és az ügyvédi szakma szabályai által egyaránt előírt kötelező - adminisztráció hiányát, a felperes oldalán az iskolázottsági és a társadalmi megítélésből eredő erőfölény ellenére.

Álláspontjuk szerint azt helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes felszólító levelei konkrét tartalom nélküliek voltak, így az elévülés nem szakadt meg, azt azonban már nem értékelte, hogy mi volt a felperes

célja ezzel a ködösítéssel, s miért akart biankó jellegű (kitöltetlen) tartozást elismerő nyilatkozatot aláíratni velük. Amennyiben az alperesek valóban 2002 óta tartoztak volna ezzel az óriási összeggel, úgy életszerűtlen, hogy még 2006. és 2007. évben is tovább pénzelte volna őket a felperes. Maga a felperes sem tudta pontosan mennyivel tartoznak az alperesek, követelése az elsőfokú eljárás alatt többszöri keresetmódosítás alapján duzzadt fel csaknem 40.000.000 Ft-ra. A valóság az, hogy a felperes folyamatosan kutakodott, s amit a papírai között talált azt a per tárgyává tette.

A külsővati ház értékesítésekor a 45.666,- euro felperesnek történő átadása megfelelően igazolt. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a "E" ügyvédnő által kérés nélkül utólag megküldött e-mailváltást, melyben a felperes saját bankszámlaszámának a rögzítését kéri a szerződést készítő ügyvédtől. Amennyiben nem a felpereshez került volna a tehermentesítést követően fennmaradó összeg, úgy nem lett volna szükség, sem erre, sem arra, hogy a felperes a pénzáadásnál személyesen is jelen legyen, továbbá arra, hogy "C" a tartozás rendezésének hiányában tegyen a jelzálogjogról lemondó nyilatkozatot.

A felperes azt sem kérte az okiratot szerkesztő ügyvédnőtől, hogy a többi hitelezővel együtt a "C" felé fennálló tartozás is vonja le a vételárból. Ennek magyarázata az, hogy a felperes a pénz elvette, abból "C"-nak nem adott, az egészet saját céljaira fordította. Mással nem magyarázható, hogy 2006 novembere és az első felszólító levél 2008 márciusa között eltelt csaknem másfél év alatt - illetve a kereset felemeléséig 3,5 éven keresztül - nem hiányzott a felperesnek mintegy negyvenmillió Ft.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében - az alperesek részére fizetendő perköltségre vonatkozó rendelkezés kivételével - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján, egyúttal csatlakozó fellebbezést terjesztett elő az alperesek részére megítélt ügyvédi munkadíj 400-500.000,- Ft-ra történő mérséklése iránt, arra hivatkozással, hogy a megítélt ügyvédi munkadíj eltúlzott, nincs arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az alperesek fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesi keresetet részben elutasító, fellebbezéssel nem érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján nem bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § /3/ bekezdésében az 1/2009. (VII.24.) PK. véleményben foglaltaknak mindenben megfelelő, a felek előadásához és kérelmeihez igazodó tájékoztatást nyújtott a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. A - a felek indítványait teljesítve - a szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta és a módosított kereset fellebbezéssel érintett rendelkezései elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, abból érdemben helytálló jogi következtetésre jutott. Ítélete indokolásával az ítéletábra maradéktalanul egyetértett, s kizárólag az alperesek fellebbezésében és a felperesi csatlakozó fellebbezésben foglaltakra tekintettel tartja szükségesnek az alábbiak kifejtését.

Helytálló az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy a felperes a marasztalás alapját képező kölcsönszerződések csatolásával maradéktalanul eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek. A csatolt okiratok ugyan a Pp. 199. §. szerint minősülő egyszerű okiratok, amelyek vonatkozásában a bíróság a tárgyalás és a bizonyítás összes adatainak mérlegelése alapján ítéli meg, hogy az okirati bizonyítás eredménye mennyiben vehető figyelembe, azonban az alperesek az okiratba foglalt ügylet megvalósulását, az ügyleti tartalmat, és az aláírás eredetét a marasztalásuk alapját képező kölcsönszerződések vonatkozásában nem vitatták. Erre tekintettel súlytalan az alperesek azon kifogása, hogy a szerződéseket nem minősített okiratba foglalták.

Nem a kölcsönkötelelem létrejötte, annak tartalma, vagy az abból eredő tartozás fennállta és mértéke, hanem az alperesekre osztott bizonyítási teher teljesülése szempontjából van jelentősége az alperesek által a fellebbezésben felhívottaknak.

Mindazon körülmények, melyeket az elsőfokú bíróság az eljárása során figyelembe vett, illetve amelyeket az alperesek a fellebbezésükben is felhívtak nem voltak alkalmasak annak igazolására, hogy a külsővati ingatlan tehermentesítését követően fennmaradó összeg a felpereshez került, akár utólagos elszámolási kötelezettséggel, akár a marasztalás tárgyát képező tartozás teljesítéseként. A külsővati ingatlan vonatkozásában az okiratot szerkesztő ügyvédnek küldött e-mail tartalma, a "C" féle kölcsön biztosítékainak megszűnése, a felperesnek az ügyletnél történő megjelenése, igényérvényesítési késedelme, illetve a felszólító levelei bizonytalan tartalma együtt értékelve sem bizonyítja tényállásszerűen azt, hogy az alperesek részéről a marasztalás tárgyát képező szerződések szerinti tartozás

megfizetésre került vagy - utólagos elszámolási kötelezettség mellett, konkrét szerződésekhez nem rendelten - e vételárhányad, vagy annak egy része a felpereshez jutott.

Részben a bizonylatok hiányával, részben az alperesek által a fellebbezésben említett „erőfölénnyel” összefüggésben jegyzi meg az ítélőtábla, hogy a gazdasági élet szereplőiként tevékenykedő alpereseknek pontosan tisztában kellett lenni azzal, hogy - függetlenül attól hogy a kölcsönkötelemről kiállításra került-e írásbeli szerződés vagy sem - a későbbi viták, illetve bizonyítási nehézségek elkerülése végett visszafizetések tekintetében indokolt dokumentálni annak tényét, mértékét, s azt, hogy a számos ügyletből mely tartozásra irányul a teljesítés.

Ennek a jogi végzettség hiányában is elvárható elemi gondosságnak az elmulasztása miatt az ebből eredő bizonyítási nehézségek következményeit az alpereseknek kell viselni.

Az állított pénzátadás körülményeivel kapcsolatosan életszerűtlen volt az I. r. alperes azon előadása, mely szerint a külsővati ingatlan eladásából származó teljes összeg a felpereshez került azzal, hogy annak sorsa tekintetében a felek később fognak tárgyalni, hiszen ezt az abban érdekelt alperesek a későbbiekben nem kezdeményezték. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a pénz átadásának körülményeivel kapcsolatos I. r. alperesi előadást nem erősítette meg "E" tanúvallomása sem. E tanú által megküldött iratok éppen azt igazolják, hogy ugyanezen ingatlant érintően a "F" Zrt. felé a felperes járt el az alperesek vállalkozása - a "D". Bt. - tartozásai kifizetése és az azt biztosító jelzálogjog törlése kapcsán és a felperes által készített adásvételi előszerződés tervezet szerint a felperes ügyintézésében került volna sor a terhek törlésére is.

A felek között bizonyítottan fennálló bizalmi kapcsolat figyelembe vétele mellett önmagában abból, hogy az okiratszerkesztő ügyvédtől a tehermentesítés után fennmaradó vételár hátralék fizetését a felperes a saját ügyvédi számlájára kérte, illetve abból, hogy a tehermentesítés során jelen volt, még nem következik okszerűen az - más következtetést nem engedő módon, közvetett bizonyítékok zárt láncolata alapján - hogy a kérdéses összeg is hozzá került. "C" jelzálogjoga hónapokkal az ingatlan értékesítését megelőzően törlésre került, így az állított teljesítés és a biztosíték törlése közötti okozati összefüggés sem igazolt.

Alaptalanul sérelmezte a felperes csatlakozó fellebbezésében az alperesek javára megállapított perköltség mértékét. A pertárgyérték (40.619.510 Ft) után

a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § /2/ bekezdés b./ pontja alapján számítható nettó ügyvédi munkadíj felső értéke - az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal szemben 10.000.000 Ft pertárgyértékig 500.000 Ft, míg az ezt meghaladó összeg tekintetében 3 % - $(30.619.510 \text{ Ft} \times 3 \% = 918.585 \text{ Ft})$, együttesen nettó 1.418.585 Ft, bruttó 1.801.603 Ft. A felperes javára ugyanezen szabályok szerint számítható ügyvédi munkadíj levonása után $(84\%-16\%=68\%)$ a marasztalás felső határaként, a jelzett összeg 68 %-a illetheti meg az alpereseket, mely 1.225.089,- Ft. Ehhez képest az elsőfokú bíróság által megítélt 690.880 Ft a perben tartott tárgyalások számára és a kifejtett jogi képviselési tevékenység terjedelmére tekintettel nem minősíthető eltúlzottnak.

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján hagyta helyben.

Mind az alperesek fellebbezése, mind a felperes csatlakozó fellebbezése a priori alaptalannak bizonyult. Az alperesek kötelesek megfizetni a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján a felperes másodfokú eljárással összefüggésben felmerült jogi képviselési költségét, melyet az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § /2/ bekezdése a./ pontja, 3. § /5/ bekezdése és 4/A. §-a alapján határozott meg a rendelkező részben foglalt mértékben. A felperes csatlakozó fellebbezésével összefüggésben az alpereseknek megtérítendő költsége nem merült fel, így erről az ítélet tábla sem határozott.

A felek csupán személyes illetékeljegyzési jog kedvezményében részesültek, ezért az eredménytelen fellebbezés folytán az alperesek az Illetéktörvény 46. § /1/ bekezdése, míg a felperes az Illetéktörvény 46. § /1/ és /4/ bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illeték megfizetésére köteles a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § /2/ és 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján.

Győr, 2013. évi október hó 17. napján

Dr. Lezsák József sk.
Hedvig sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon
bíró

Kiadmány hitelül:
Kiadó